

Περίληψη (2019) - Η σκλαβιά του ψεύδους (του Ε. Παπανούτσου)

Το δοκίμιο πραγματεύεται τη "σκλαβιά" του ατόμου στο ψεύδος. Αρχικά, τίθεται το ερώτημα που να τελειώνει το πρόσωπο και που να αρχίζει το προσωπίο στον άνθρωπο. Ακολούθως, αναφέρεται το ότι ο άνθρωπος έχει δύο διαστάσεις, την εσωτερική και την εξωτερική και συνεπώς δύο μορφές ύπαρξης, την ατομική/ιδιωτική και την κοινωνική/δημόσια.

Δυσκολευόμαστε να επικοινωνήσουμε με τον εαυτό μας λόγω του απροσμέτρητου του βάθους, αλλά και με τους υπόλοιπους ανθρώπους. Προϋπόθεση για επικοινωνία αποτελούν οι εκφράσεις και τα νοήματά μας πρέπει να φανερώνουν τον πραγματικό μας εαυτό, διαφορετικά δείχνουμε το προσωπίο μας. Η χρήση του προσωπίου λειτουργεί ως αμυντικός μηχανισμός απέναντι στις επιθέσεις που δεχόμαστε και σε αυτό διακρίνονται τρεις κύριες περιπτώσεις: η σύμβαση, το ψεύδος και η νοθεία. Η πρώτη είναι η κοινότερη και αθώωτη ενώ οι υπόλοιπες δύο αντανακλούν τις κοινωνικές μας δεξιότητες.

Τέλος, γίνεται αναφορά στο ότι ο άνθρωπος υποτάσσεται από παιδί στο ψεύδος, εξελισσόμενος όμως αναζητά την αλήθεια, την οποία όμως ελάχιστοι κατακτούν.

(156 λέξεις)